

Sygn. akt V CSK 369/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku S. G.

przy uczestnictwie J. G. i Prokuratora Prokuratury Okręgowej

w W.

o ubezwłasnowolnienie uczestniczki J. G.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o ubezwłasnowolnienie uczestniczki postępowania.

Sąd drugiej instancji uznał, że choć istnieją medyczne przesłanki ubezwłasnowolnienia uczestniczki, wskazane w opiniach biegłych, to jednak nie występuje rzeczywista potrzeba ubezwłasnowolnienia, które w okolicznościach sprawy stanowiłoby środek nadmierny i wykraczający poza rzeczywistą potrzebę ochrony interesów uczestniczki.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Stwierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: „czy krótkotrwała, bo ograniczająca się do rozprawy, styczność z osobą mającą być ubezwłasnowolnioną może stanowić podstawę do dezawuowania istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy opinii biegłych psychiatry i psychologa oraz czy w przypadku stwierdzenia przez Sąd nieścisłości, niejasności czy też braków opinii, w stosunku do wymogów jakie stawia tym opracowaniom art. 553 § 2 k.p.c., rozstrzygający ma prawo poprzestać na zdezwuowaniu wartości dowodowej tych opracowań i odmówić im wystarczającej dla rozstrzygnięcia na ich podstawie wartości dowodowej, czy też zobowiązany jest w takim przypadku dopuścić dowód z opinii uzupełniającej tych samych biegłych lub przeprowadzić dowody z opinii innych biegłych tej samej specjalności”.

Wskazał też, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, „a mianowicie art. 13 k.c. poprzez ustalenie, do jakiego stopnia i w jakim zakresie Sąd władny jest dokonywać odmiennych od zawartych w opinii biegłych ustaleń co do spełnienia przesłanek w przepisie tym określonych stanowiących podstawę orzeczenia w przedmiocie ubezwłasnowolnienia”.

Prokurator występujący w sprawie wnosił o oddalenie skargi kasacyjnej, stwierdzając także, iż w sprawie nie występuje wskazane przez skarżącego zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni art. 13 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia jako abstrakcyjnego, ogólnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, wskazania kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje, wykazania, że mają poważny charakter, a mimo to nie doczekały się jeszcze rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności. Nie wskazał przepisu prawa, na tle którego powstało pierwsze pytanie, nie przedstawił żadnego wyводу prawnego wskazującego na istnienie kontrowersji lub rozbieżnych ocen prawnych ani nie wykazał potrzeby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przedstawione pytania nie są zagadnieniami prawnym a ich podstawę stanowią niezgodne z rzeczywistością okoliczności wskazane przez skarżącego. Sąd Apelacyjny bowiem nie „zdezawuował” opinii biegłych, jak twierdzi skarżący, lecz - przeciwnie - uznał, że wynikają z nich przesłanki medyczne ubezwłasnowolnienia, jednak oddalił wniosek ze względu na brak interesu osoby chorej wymaganego do orzeczenia tego środka.

Skarżący nie wykazał też istnienia drugiej przesłanki przedsądu, na którą się powołał, bowiem nie przedstawił żadnego wyводу prawnego wskazującego, że wykładnia art. 13 k.c. budzi opisane przezeń wątpliwości ani rozbieżnych orzeczeń sądowych zapadłych w wyniku dokonania przez sądy różnej wykładni

tego przepisu, a przede wszystkim pominął, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie już i jednolicie wypowiadał się zarówno w kwestii przesłanek ubezwłasnowolnienia, jak i znaczenia opinii biegłych lekarzy dla wydania orzeczenia sądowego w tym przedmiocie (porównaj między innymi postanowienia z dnia 12 lipca 1968 r. I CR 279/68, z dnia 29 czerwca 1973 r. I CR 271/73, z dnia 5 stycznia 1977 r. I CR 450/76 oraz z dnia 29 grudnia 1983 r. I CR 377/83, nie publ.).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.